

убъждения не се е различавала отъ авторътъ. Идеитъ, които съобщава поетътъ сж идеи почерпени отъ дѣйствителността; тѣ сж се носили между съврѣменниците, които се пѣкли въ горчилото на живота, страдали заедно съ поета, хиляди пѣти сж прѣживѣвали съ него онова, което по-сетнѣ се яви като дѣло на художественното творчество, като продуктъ на фантазията и на логическото мишление. Това впечатлѣние е поразително за онѣзи, които сж способни да се прѣнесатъ въ епохата, да се заживѣятъ съ мечтитъ на поета, съ блѣноветъ на неговия духъ и съ нуждитъ на живота.

Този животъ, въ неговото спонтанно развитие, говори въвъ литературнитѣ трудове на българския поетъ — били тѣ проза или поезия.

Затова емоцията, която възбуждатъ у насъ Ботйовитѣ художествени произведения, е силна, лишена отъ абстрактност, слѣдователно, лишена отъ елемента на бързата прѣходност. Абстрактниятъ идеологиченъ елементъ е чуждъ на Ботйовата поезия, неговото художество е строго запазило връзката на своето произхождение съ обективнитѣ условия, слѣдователно, въ ржцѣтѣ на българския поетъ, изкуството се явява едно оржие за борба, свѣтлина за живота и пропаганда за идеи. Тритѣ тѣзи нѣща сж тѣсно приемни въ пѣсенята на Ботйова, и всѣко отдѣлно чувство, което възбужда тя, е рефлексъ на едно състояние, на цѣло развитие, намѣрило отгласъ въ душата, прѣработено въ съзнанието, отмѣрено съ логиката.

Една принципална тема въ съврѣменната естетика е разнорѣчивиятъ въпросъ за свойството на естетическата емоция, която възбужда дадено произведение. Съврѣменната психология, по която се води болшинството естетици, разглежда тая проблема независимо отъ цѣла редица психологически явления и, главно, разглежда е самостоятелно отъ проблемата за изкуството